

Pasiūlymai 2022 m.

Tapti vienybės kūrėjais

Padėti ugdyti vienybę ir kurti tvirtus santykius tarp žmonių - tai vienas didžiausių šio meto iššūkių.

Šiai dienai būdingi priešaringi pokyčiai.

Viena vertus, žmonija vis labiau suvokia, kaip glaudžiai ji yra susijusi su visa kūrinija. Pandemija dar kartą mums priminė, kad esame viena šeima; kartu išgyvename vargus ir įveikti juos galime tik vienybėje.

Tačiau matome ir kitą to pusę - pasaulis vis labiau socialiai, politiškai ir etiškai pasidalijęs. To pasekmė - nauji skilimai visuomenėje, valstybėse ir netgi šeimose. Krikščionys nėra atsparūs tokiems priešiškamams. Tarp Bažnytinių bendruomenių ir netgi jų viduje vis labiau ryškėja skirtingos pozicijos, kurios galiausiai veda į susiskaldymą, nors šiuo metu mūsų taikos liudijimas šiuose skirtumuose būtų esminis.

Kai kuriose šalyse šie susipriešinimai veda į nepasitikėjimą krikščionių bendruomene, kurį tik paaštrina seksualinio išnaudojimo ir dvasinės prievartos skandalai jų viduje. Daugybė žmonių jaučia, jog jų pasitikėjimas buvo išduotas. Taizé bendruomenė ne išimtis – pastaraisiais metais mes taip pat stengėmės ieškoti tiesos šių rimtų klausimų kontekste. Ir mes trokštame daryti viską, ką galime, kad Taizé būtų saugi vieta kiekvienam žmogui (www.taize.fr/protection).

Bažnyčia yra pašaukta būti draugystės vieta visiems. Būtent todėl šiandien atsirado poreikis radikaliai atsiversti ir likti ištikimiems Evangelijai. Kristus, parodydamas didžiausią save dovanojančią meilę atvėrė naują šaltinį, iš kurio galime semtis jėgų gyventi kaip broliai ir seserys, kad pajėgtume skelbti visų žmonių orumą ir rūpintis kūrinija. Kristus mus kviečia savo broliška meile būti ženklą, kad Jis atėjo suvienyti visą žmoniją Dievo meilėje.

Norėčiau, kad šie pasiūlymai 2022 metams mus paskatintų savęs paklausti: koks gali būti mūsų vaidmuo puoselėjant vienybę žmonijoje, visoje kūrinijoje, artimųjų rate, mūsų Bažnyčioje, bendruomenėse, ar netgi mūsų širdyse?

f. Alois

- Kiekvienas iš šių šešių pasiūlymų yra papildytas tekstu, kuris padės įsigilinti ir apmąstyti. Šios trumpos citatos bus dar išsamiau išnagrinėtos straipsniuose mūsų tinklalapyje, tinklalaidėse ir užsiėmimuose pačiame Taizė.
- Taip pat kiekvienam pasiūlymui priskyrėme Šventojo Rašto ištraukas bei komentarus, juos rasite mūsų interneto svetainėje. Jie įkvėps ir tekstus, kuriuos naudosime Šventojo Rašto įvadams Taizė (žr. www.taize.fr/bible).

Pasitikėjimo piligrimystė 2022 m.

Nepaisant to, kad pandemijos pasekmės vis dar stipriai juntamos, mes tikimės, kad galėsime netrukdomi tęsti pasitikėjimo piligrimystę Taizė kaimelyje ir kitur:

- Ištikus metus, kassavaitiniai susitikimai Taizė.
- 2022 m. gegužės 8 - 15 dienomis, piligrimystė į Šventąją Žemę.
- 2022 m. liepos 13 - 17 dienomis, jaunų musulmonų ir krikščionių draugystės susitikimas.
- 2022 m. rugpjūčio 21 - 28 dienomis, apmąstymų savaitė, skirta 18 - 35 m. amžiaus asmenims. Šią savaitę norintieji galės dalyvauti specialioje biologinės įvairovės išsaugojimo programoje.
- Nuo 2022 m. gruodžio 28 d. iki 2023 m. sausio 1 d. įvyks sekantis Europos susitikimas – jo vieta bus paskelbta Turine.

Pirmas pasiūlymas | *Džiaugsmas priimti*

Visi mes galime prisidėti prie ateities taikos ir vienybės žmonijoje. Tai prasideda nuo santykių, kuriuos kuriame vienas su kitu. Turime rūpintis vienas kitu, savo šeimose, savo artimųjų ir draugų rate, ypač išbandymų metu.

Žmonijos vienybė taip pat auga kaskart, kai atsiveriame tiems, kurie yra kilę iš kitokios aplinkos nei mes. Ar galime dažniau eiti kitų link, net ir tų, kurių nepastebėtume spontaniškai? Neretai nustebinsime iš jų sulaukę to, ko nė neįsivaizdavome.

Jei neleisime baimėms ir abejonėms mūsų paralyžiuoti, mus aplankys priėmimo džiaugsmas. Savo tapatybę mes atrandame santykiuose su kitais ir tai netgi gali padėti mums išbristi iš vidinio liūdesio ir suteikti prasmę mūsų egzistencijai.

Viename iš palyginimų, kuriuos pasakoja Jėzus, sužeistam žmogui padeda nepažįstamas praeivis. Taip pasielgdamas šis žmogus rizikavo, jis peržengė etninius, politinius ir religinius barjerus. Ar tas spontaniškas poelgis, per kurį jis tapo sužeistojo artimu, neįprasmino jo gyvenimo tą dieną? Dar ir šiandien prisimename ir esame įkvėpti šio „gerojo Samariečio“ (Lk 10, 29-37) paveikslu.

*„Vienas iš posakių mūsų šalyje yra **Ubuntu** – buvimo žmogumi esmė. **Ubuntu** ypač kalba apie tai, kad kaip žmonės, mes negalime egzistuoti atskirai. Tai kalba apie mūsų tarpusavio ryšį. Pernelyg dažnai galvojame apie save kaip individus, atskirtus vienas nuo kito, tačiau juk esame susiję tarpusavyje ir mūsų veiksmai veikia visą pasaulį.“*

Anglikonų arkivyskupas emeritas Desmond Tutu, kovos su apartheidu šalininkas ir susitaikymo Pietų Afrikoje puoselėtojas

Antras pasiūlymas | *Puoselėti dialogą*

Norint padėti vienybei augti, pirmiausia reikia kurti pasitikėjimo ryšius. Tačiau pernelyg dažnai žmonių santykius į pavojų stato nepasitikėjimas. Žodinis smurtas vis dažniau pasitelkiamas viešose diskusijose ir socialiniuose tinkluose, o baimė tampa pagrindiniu įrankiu. Kaip turėtume reaguoti į tokius dalykus?

Galime apsispręsti klausytis ir leisti į dialogą. Tai nereiškia, kad turime būtinai pritarti kito asmens nuomonei, tačiau turėtume stengtis, kad pokalbis su kitaip mąstančiais tęstųsi. Darykime viską, kas mūsų galioje, kad dialogas nenutrūktų.

Pasiryškime niekada neklijuoti kitiems etikečių ir neperduoti išankstinių nusistatymų. Žmogaus vertė neturėtų priklausyti vien tik nuo tam tikrų jo veiksmų ar nuomonės. Nesutarimai, net labai radikalūs, gali būti reiškiama be agresijos - nors turime pripažinti, kad tam tikrose situacijose, pyktį išreikšti būtina.

Egzistuoja savos tapatybės apsaugojimo refleksai, kurie dar labiau didina įtampą mūsų visuomenėse. Ne išimtis ir krikščionių bendruomenės. Užtuot susipriešindami su kitais, galbūt galime ugdyti savo tapatybę ir supratingumą, neatmetantį kito, o atvirą visiems?

„Tikriausia ir broliškiausia draugystė įmanoma tarp žmonių, kurie turi skirtingas nuomones apie esminius klausimus. Į tai natūraliai įeina kančios elementas, tačiau dėl to mūsų draugas mums tampa dar brangesnis.“

Prancūzų filosofas Jacques Maritain, 1970 m.

Trečias pasiūlymas | **Visi esame broliai ir seserys**

Tam, kad vienybė augtų, reikia atsisakyti socialinės nelygybės. Dalis nesutarimų gimsta iš atskirties, kurią patyrė ar kentėjo daugybė žmonių, o kartais ištisos tautos.

Su visais krikščionimis, visų religijų tikinčiais, visais geros valios žmonėmis netikinčiais Dievą, galime vienyti su visais žmonėmis esančiais pavojingose situacijose, su atskirtais, migrantais, kurių gyvenimo kelionės dažnai lydimos didelio skausmo.

Gyvenimas brolystėje prasideda nuo mūsų durų slenksčio. Perženkime segregaciją ir kurkime draugystę. Taip pamatysime, kad mūsų širdys taps vis atviresnės, platesnės, vis žmogiškesnės. Ar suvokiame kiek mūsų asmeninis gyvenimo būdas gali turėti įtakos visai kitai pasaulio pusei?

Tikintiesiems gyvenimas brolystėje yra neatskiriamas nuo tikėjimo. Jėzus sakė: „Iš tiesų sakau jums, kiek kartų tai padarėte vienam iš šitų mažiausiųjų mano brolių, man padarėte.“ (Mt 25, 40) Ateidamas į šį pasaulį, Jėzus susivienijo su kiekvienu žmogumi. Artinamės prie jo, kai einame prie tų, kurie buvo gyvenimo sužeisti; jie įgalina mus žengti į gilesnį santykį su juo.

„Didžiausias šiandienos iššūkis yra šis: kaip sukelti širdies revoliuciją – revoliuciją, kuri turi prasidėti kiekviename mūsų. Kai pradėdame nuo žemiausios vietos, plauti kitų kojas, mylėti savo brolius ir seseris tokia meile, tokia aistra, kuri veda link kryžiaus, galime iš tiesų sakyti: dabar aš pradėjau.“

Amerikiečių žurnalistė Dorothy Day, apie kovą už žmogaus teises, 1963 m.

Ketvirtas pasiūlymas | **Solidarumas su visa kūrinija**

Šiandien daug aiškiau matome kūrinijos vienybę. Visų gyvų būtybių tarpusavio priklausomybė padeda mums suprasti, kad tam tikra prasme esame visų būtybių seserys ir broliai. Tikintiesiems mūsų nuostabi planeta yra Dievo mums patikėta dovana, kurią turime perleisti kitai kartai.

Šiandien matome kaip stipriai planeta yra nualinta žmonių veiklos. Pastaruoju metu gamtos katastrofos bei ekstremalus klimato kaitos reiškiniai paveikė didelę pasaulio dalį. Vis daugiau žmonių paliks savo šalį dėl šių reiškinių, kadangi jose nebus įmanoma gyventi. Jau kelis dešimtmečius daug atliktų mokslinių tyrimų mus įspėja apie biologinės įvairovės naikinimą.

Šių ekologinių nelaimių akivaizdoje politiniai sprendimai, mokslinės inovacijos ir socialiniai pasirinkimai yra labai svarbūs. Daugybė jaunų žmonių priima drąsius sprendimus, bet dauguma jų yra kankinami nusivylimo ir pykčio - ir tai yra visiškai suprantama.

Neleiskime nusivylimui mūsų užvaldyti! Juk dažnai pokyčiai prasideda „nuo beveik nulio.“ Tikintiems žmonėms tikėjimas Dievu sužadina pasiryžimą ir pasitikėjimą, kad žmogus sugebės reaguoti į šias krizes. Ar galime visi savęs paklausti: kokius konkrečius veiksmus, net ir menkus, galiu pasiryžti atlikti artimoje ateityje, kad pradėčiau ar sustiprinčiau ekologinį atsivertimą?

„Mes visi, nesvarbu kas ir iš kur esame, galime būti svarbūs keičiant mūsų bendrą atsaką į šią beprecedentę klimato kaitos ir aplinkos degradavimo grėsmę. Rūpintis Dievo kūrinija yra dvasinis pavedimas reikalaujantis įsipareigojimo. Tai yra kritinis momentas. Mūsų vaikų ir mūsų bendrų namų ateitis priklauso nuo to.“

Bendra popiežiaus Pranciškaus, patriarcho Baltramiejaus ir Kenterberio arkivyskupo Justin Welby žinia, 2021 m. rugsėjo 1 d.

Penktas pasiūlymas | **Krikščionių vienybės troškimas**

Vienybės paieškos krikščionims yra didelis iššūkis. Kaip galime būti brolystės raugas, jei pasilikame savo nesutarimuose? Kristuje randame unikalų vienybės šaltinį (Jn 17, 20- 1; Ef 2, 14). Atiduodamas gyvybę ant kryžiaus, jis parodė didžiausią meilę, naikinančią neapykantą ir barjerus tarp žmonių.

Evangelija mus kviečia peržengti susiskaldymą ir liudyti, kad vienybė galima ir didelėje įvairovėje. Ar tai nėra ypač svarbus indėlis, kuriuo krikščionys yra kviečiami prisidėti tam, kad visa žmonija galėtų gyventi kaip broliai ir seserys? Toks liudijimas kalba garsiau nei žodžiai.

Evangelija mus kviečia puoselėti vienybės kūrimo meną. Visi mes galime būti vienybės kūrėjai užmegzdami klausymosi ir draugystės ryšius kad ir kur bebūtume.

Dialoge tarp krikščioniškųjų konfesijų į esamus skirtumus privalu žiūrėti rimtai, teologiniai moksliniai tyrimai yra būtini. Tačiau dialogas pats savaime neatveda į akivaizdžią vienybę.

Norėdami eiti į priekį, turėtume dažniau susitikti su pakrikštytais skirtingų Bažnyčių nariais bendroje maldoje, kurios centre yra Dievo žodis. Kas žino? Šventoji Dvasia gali mus nustebinti. Galbūt atrasime, kad Jėzus yra tas, kuris mus suartina ir kad Kristaus meilė gali suspindėti daug ryškiau, kai imame nuolankiai pripažinti, ko mums trūksta, ir kai tampame atviri tam, ką galime gauti iš kitų.

„Svarbiausia yra sutikti duoti ir priimti vieniems iš kitų. Nepulti į dogminį reliatyvizmą, verčiau įsisąmoninti, kad esminiai apaštališkojo tikėjimo dalykai gali būti išreikšti skirtingomis, bet viena su kita sueinančiomis linijomis. O likusiems – tikėti ir laukti naujo Dvasios išsiliejimo ir būti pasiruošusiems jį priimti“.

Elisabeth Behr-Sigel, ortodoksų teologė, 1986 m.

Šeštas pasiūlymas | **Leisti Dievui suvienyti mūsų širdis**

Kad vienybė augtų, reikia visos mūsų esybės įsipareigojimo, prasidedančio mūsų pačių širdyse. Amžių senumo psalmės žodžiais tariant, mūsų malda kyla į Dievą: „mokyk mano širdį pagarbiai tavo vardo bijoti“ (Ps 86, 11)

Ar norint eiti vidinės vienybės link, kartais nereikia persvarstyti savų troškimų ir susitaikyti su tuo, kad visko patirti, padaryti neįmanoma? Jei mums prieš akis atsiveria daug galimybių, bandykime atskirti, kurios iš jų labiausiai veda į taiką, šviesą ir laimę.

Mumyse yra gilus bendrystės ir vienybės troškulys, ateinantis iš Dievo, ir mes galime tai išreikšti malda. Net ir nedaugžodžiaujant, buvimas tyloje vienam su Dievu padeda mums atrasti gyvenimo prasmę ir atnaujina mūsų pasiryžimą leisti Šventajai Dvasiai veikti mumyse.

Širdies vienybei atrasti vienas kelias visada yra prieinamas: nukreipti akis į Jėzų Kristų, mokytis daugiau pažinti Jį, patikėti Jam savo džiaugsmus ir rūpesčius. Net ir susidūrę su sunkumais, net ir nebūdami tikri dėl savo ateities, galime šitaip žingsnis po žingsnio tęsti savo kelionę tikėdami, kad prisikėlęs Kristus per Šventąją Dvasią visada yra su mumis.

„Leiti į tylą reiškia klausytis Dievo, pašalinti viską, kas trukdo klausytis ar girdėti Dievą. Tai reiškia klausytis Dievo visur, kur jis išreiškia savo valią, maldoje ir ne tik. Mums reikia šios tylos, kad vykdytume Dievo valią, tylos, kuri pratęsia kitokį mūsų nusiteikimą, kurio mes taip nepaisome... arba kurį niekiname iš abejingumo – savęs surinkimą maldoje.“ Kaip ūkininkas surenka visą derlių į tvartą, kaip tyrinėtojas surenka eksperimento rezultatus, taip ir mes turime „susirinkti“ Dievo valios pėdsakus, užuominas, kvietimus, įsakymus.“

Madeleine Delbr el, prancūzų rašytoja, socialinė darbuotoja, 1968 m.